

EDINOST

Najha vsak dan, udi ob nedeljah in praznikih, zjutraj. — Uredništvo: ulica sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstropje. — Dopisi naj se pošiljajo uredništvu. — Ne frankirana pisma se ne sprejemajo, rokopi si ne vračajo. — Izdajatelj in odgovorni urednik Stefan Godina. — Lastnik konsorcijska lista Edinosti. — Tisk tiskarne Edinost. — Naročnina znaša na mesec L 3.—, pol leta L 16.— in celo leto L 36.—. — Telefon uredništva in uprave št. 11-57.

Posamezne številke v Trstu in okolici po 10 stotnik. — Oglasi se računajo v širokosti ene kolone (72 mm). — Oglasi trgovcev in obrtnikov po 20 stot.; osmrtnice, zahvale, poslanice in vabila po 40 stot., oglasi denarnih zavodov po 80 stot. Mali oglas po 10 stot. beseda, najmanj pa L 1.—. Oglase sprejema inšerati oddelek Edinosti. Naročnina in reklamacije se pošiljajo izključno upravi Edinosti. Uprava in inšerati oddelek se nahajata v Trstu, ul. sv. Frančiška št. 20.

Jadransko vprašanje.

Direktna pogajanja med Italijani in Jugoslovani. — Znamočna razkritja.

RIM, 14. Glasilo reformistov, »Il Giornale del Popolo«, je prineslo članek o izvestnih direktnih pogajanjih med Italijani in Jugoslovani radi Reke in Dalmacije. Članek vsebuje znamenita razkritja, ki so precej razburila javnost. Rečeni list pravi: »Obtožujemo vlado, da ni hotela, da bi se dogovorili, ki so jih prinesla direktna pogajanja med zasebniki Italijanov in Jugoslovancem, izvedla s podpisom kompromisa, v katerem je bilo določeno, da se pripada Italiji polna in neoporečna pravica do Reke, do Istre, do Zadra in nekaterih otokov — program, ki je bil neskončno viši od onega, kamneje dosegla, Tardieu-jevega, ki so mu naši zastopniki prirediteli. Obtožujemo vlado, da je zapravila Reko in Zader za Italijo radi secesionistične in koreografske (plesalske) geste, ki je — med tem, ko je delala Orlando in Sonnino triumfalne aplavze od meje do Rima — odbila naše delegate v Parizu z opepeljeno glavjo in vrvjko okolo vratu. Najaveva Kanosa.

Polemično z Orlandom glasilo »Epoca« pridobila »Il Giornale del Popolo«. Naglašamo, da so se pogajanja z Jugoslovani vršila tudi o teritorialnih vprašanjih, da so dovedla do pripoznanja Istre, Reke in Zadra Italiji, da so se Jugoslovanski zastopniki predstavili s potrebnimi poverljivimi listinami za podpis kompromisa, ali izvedli to, da so dobili italijanski zastopniki naloz, naj prekinejo pogajanja, ker sta Orlando in Sonnino — ta zadnji uporen — odpotovala v Italijo, da si nabereta aplavzov in poklonov.

Stavljamo vladi ta-le precizna vprašanja: 1. Ali je res, da so se v mesecu aprilu vršila direktna in zasebna pogajanja med Italijani in Jugoslovani?

2. Ali je res, da so ta pogajanja dovedla blizu do sporazuma, ki bi bil zagotovljen Italiji Reko in Istro?

3. Ali je res, da bi se bil imel ta dogovor podpisati na dan odhoda italijanske misije iz Pariza?

4. Ali je res, da bi bili mogli priti do podpisa naslednjega dne po odhodu misije?

Na prvo vprašanje odgovarja vlada z da. Pogajanja so bila. Jemljemo na znanje. Morda zato, ker je bila naša informacija preočna, so nas cenzurirali in sekvestrirali, v čast namestništvu dekreta, ki ureja poslovanje cenzure!

Na druga vprašanja vlada ne odgovarja. Razumljivo je: v zadržki je, kajti dejstva, ki jih razkrivamo, in ki jih se razkrijemo, so resnična, neoporečno resnična.

ITALIJA ZAHTEVA IZVEDBO LONDONSKEGA PAKTA.

PARIZ, 14. Sedaj je gotovo, da je vsak kompromis med Italijo in Jugoslovani — nemogoč. Odnajajoč iz Pariza je Orlando izjavil v pismu, poslanem Lloydj Georgu in Wilsonu, da Italija zahteva izvedbo londonskega pakta. Odhod Orlando se pripisuje potrebi, da nastopi proti militarnim dogodbam, ki se razvijajo na meji Koroške. Tudi Barzilai je odpotoval v Rim.

Po celega pol leta trajajočih pogajanjih je torej pariška mirovna konferenca srečno dospela tjakaj, kjer je bila — pred pol letom!

Brezdovmono najvažnejše vprašanje, katero ni mirovni konferenci dala ne samo največ dela, temveč ji je takorekoč vedno stalo na poti, da ni mogla in tudi danes ne more naprej, je bilo in je jadransko vprašanje, vprašanje meja med državo SHS in Italijo.

Za mirovno pogodbo z Nemčijo je bila stvar vse do zadnjega precej lahka, kajti zastopniki zavezniških velevelosti so si bili že od začetka sem edini v mnenju, da bodo Nemčiji narekovali mir, kakor ga bodo hoteli oni sami. V zadnjem času se je stvar sicer kolikorotoliko izpremenila. O diktiranju se ne govori več, pač pa o nekakšni, celo morda o precejšnji ublažitvi mirovnih pogojev, češ da bi se vendar Nemčiji omogočil drugače gotovo zavrnjeni podpis. Gospodje v Parizu — popuščajo.

Z Nemško Avstrijo je ista stvar; kvečjemu da prihajajo tu nekam vedno jasneje na dan posebna stremeljenja naprizedateljse vseh velevelosti — Francije: varuj nas bog, to se pravi, suha bodočnost, številno dvakrat, po svoji notranji moči pa kubično močnejšega nemškega naroda. Priprani smo, da se stvar Nemške Avstrije z ententnimi vlasti reši tako, da Nemški Avstriji ne bo treba ravno preveč žalovati. In se temenji, ko so gospodje v Parizu, katerim neprestano lebdi pred očmi svetovno strašno boljševštvo, vendar smatrajo za potrebno, da so se precej vlnudno obrnili na sicer nepriznano in neupoštevano vlado madžarsko-židovske sovjetske republike in jo takorekoč prošili, da naj stori, kar — lahko opusti.

Mirovna konferenca rešuje svojo nalogo od dneva do dneva, ali čim dalje tem bolj se izgublja to delovanje v mačenkostih velikih vprašanj, ki ostajajo nerešena. Opraviša se ni niti s sovražniki, prijateljev se pa lotiti ne upa.

Bolgarsko vprašanje je do danes še popolnoma nedotakneno, in svet ne ve sploh ničesar, kaj se dogaja v tej menda še vendar jugoslovanski državi.

Turčija je za vesoljni svet postala nepoznana dežela. Miljarde so žrtvovali za prehod skozi Dardanele, tekla je tamkaj kri vseh narodov, toda

carigradsko vprašanje se ni doslej niti načelo, kaj da bi se bilo šele razpravljalo o njem. Mala Azija je važnejša, ker je manje nevarna, in če se danes ali jutri vrše v Soinu ali kje drugje na Grškem viharji shodi zaradi smirenskega ali dodekanskega vprašanja, se molči, ker se mora še bolj močnati zaradi Carigrada. Sirijo, Armenijo so načeli, ali razrezali je niso, Palestina pa je zopet nov »ne dotikaj se me,« dasiravajo je na njej soudeleženi ves svet.

Tako bi lahko našli celo vrsto najvažnejših vprašanj, o katerih se ni čulo sploh še nič, kakor tudi še nadaljno dobo vrsto drugih, katera so že bila na dnevnem doržu, katera pa so zašla v razne »komisije,« iz katerih ne najdemo več izhoda. Tako pri sovražnikih; a kaj šele pri prijateljih! Kdo ve danes tritočno resnice o največjih, najtežavnejših »zaveznicah — Rusiji?

Razne Guatemale, Nikaragve in Paname, Siam, Hedžasi in kdo vruga ve, kdo še, strašilo pač po pariških zborovalnicah, posvetovalnicah, salonih in nesalonih; toda tiste velike Rusije, tistega velikega ruskega naroda, ki je tri leta žrtvoval milijone svojih sinov, da so se drugi mogli pripravljati na končan obračun — tistega ruskega naroda danes ni nikjer za velike zmagovalce po njegovih žrtvah!

In dalje! Tisti mali jugoslovanski narod, srbski, ki že dolgih sedem let stoji kakor skala sredi razburkanih valov, kakor hrast, neomajen in neporušen v najhujšem besnenju sovražnega viharja, ki je, krvavec iz tisočerihi ran za svojo in svojih bratov Jugoslovancem svobodo žrtvoval na žrtveniku človečanstva vse, kar je imel: — ta narod s svojimi brati — prej ljubilec med ljubljenci velike gospode — je danes, po šestih mesecih pogajanj, prerekan, mešetarstva in kovarstva — tam, kjer je bil tedaj, ko je vstal za svojo in svojih bratov svobodo; samo da je skoraj — izgini!

Danes, po polletnem delovanju mirovne konference v Parizu, je jugoslovansko vprašanje, glavno vprašanje, nerešeno, kajti tu gre za vprašanje, ki se tiče dveh — zavezniških narodov: jugoslovanskega in italijanskega.

Danes stojimo, kakor smo stali, ne samo pred pol letom, temveč tudi že v pomladi leta 1915. — samo da nismo vedeli tedaj, kako stojimo, ker nam ni nihče povedal, kako in kaj —: na londonski pogodbi!

Ne bomo razpravljali dalje. Dovoljamo si pa je še eno edino pripombo: Srbija ni podpisala londonske pogodbe; in če bi bil jugoslovanski narod poznal londonsko pogodbo leta 1915?

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

Neko poročilo agencije »Radio« iz Vladivostoka trdi, da je neki italijanski oddelek po dolgem maršu prišel do dobro utrjene vasi Alezijevskeje ter pregnal od tam, po hudem boju na bodala, boljševiško posadko, ki da je bila po številu močnejša in pod osebnim vodstvom poveljnika tistega področja.

Prvotni mirovni načrt je določal število nemške vojske na 100.000 mož. Vojaški strokovnjaki so sedaj predložili, naj iznaša to število za tri mesece po podpisu miru 300.000 mož. »Temps« poroča, da je svet četvorice nočoj določil, da v tem času ne sme presežati število nemške vojske 200.000 mož.

Kar se tiče odškodnin piše »Temps«, da odgovor zavezniških oblasti dovoljuje Nemčiji, da predloži v roku 4 mesecev po podpisu miru natančno svoto odškodnin. »Zastonj je govorniki, pripominja »Temps«, da komisija za odškodnine lahko zavrne ali sprejme ta predlog.

Odgovor entente Nemčiji. PARIZ, 14. Svet četvorice, v katerem je Sonnino nadomestoval Orlando, je dovršil proučevanje zadnjih poročil komisij, nanašajočih se na odgovor na nemške protipredloge. Preostale je še določitev roka za sprejem ali odklonitev pogojev zavezniških. Komisija za končno uredbno odgovora je odobrila uvodno besedilo k odgovoru. Pismo je precej dolgo. Omenja načel, ki zadržujejo zavezniškim in pridruženim jim vlastim, da bi privolile Nemčiji bistvenih koncesij. Pismo postavlja Nemčijo vnovič pred odgovornost preprečanja in zvrziranja naloženega ti miru. Komisija je ugotovila vrhu tega besedilo zaključkov, ki se predlože nemški delegaciji na podlagi poročil, izdelanih od 18 komisij, ki so groučile pogljava nemškega protinačrta. Komisija je odobrila nočoj definitivno redakcijo novih poročil ter izgotovi jutri zadnje dokaze glede vzhodnih mej Nemčije, meje Schleswig-a in Slovaške, vojnih ujetnikov, klavzul o zrakoplovstvu, gospodarskih klavzul, pristanišč, vodnih cest in dela. Sporazum je torej dosežen v bistveni točki, n. pr.: vzpostave, pripustitev Nemčije k Zvezi narodov, okupacija porenske pokrajine od strani zavezniških čet, Alzacija-Lorena in Saarska kotlina. Pismo so dotika tudi perspektive za razorožitev in zaščite manjšin pod pokroviteljstvom Zveze narodov. Odgovor bo dokončan — ako ne pride kaj iznenada vmes — nočoj in utegne biti dotiskan v nedeljo.

Izročitev pogodbe Nemčiji v ponedeljek. PARIZ, 14. Izročitev pogodbe Nemčiji je odložena na ponedeljek. Doznavši za to odložitve, je kancelar Brockdorff veliko nervoznost. Umaknil se je v svojo sobo in ni sprejel nikogar. Čim dobi nemška delegacija ta dokument, se odpelje s posebnim vlakom v Nemčijo, ker odločitev pade v Weimaruju takoj po sestanku narodne skupščine.

Separatni mir med Zedinjenimi državami in Nemčijo? PARIZ, 14. Iz New Yorka javljajo: Republikanski senatorji računajo, da se na prihodnji razpravi sklene pridružitve k Zvezi narodov. Vrh tega da se določi separatni mir med Zedinjenimi državami in Nemčijo.

Zveze so lahko voljno, toda ne smejo voliti. PARIZ, 14. Francoski senat je na glas kot nasprotnik ženske volilne pravice. Ne zna se, ali je senator Beauvissage, da zlomi ta odpor svojih tovaršev, ali da zavrne suffragetske zahteve, predložil zakonski načrt, po kateremu ima sicer ženska pasivno, toda ne volilno pravice. Tako bi vsaka ženska, po dokončanih 30 letih, lahko postala, mestna ali deželna svetovalka in poslanka in po 40 letu tudi članica senata.

Senator Beauvissage motivira ta svoj predlog s tem, da, tudi če so ženske, ki lahko zastopajo francoski narod v odločujočih zbornicah, da pa vendar niso vse zmogane, da bi s svojim glasom pripomogle izklovti narodnih zastopnikov. Senator Beauvissage priznava politično sposobnost nekaterih izjemnih žensk, toda zanika razsodnost ženske mase.

Iz Jugoslavije. Italijanske čete na Koroškem. ST. VID OB QLINI, 14. Rimska agencija Stefani javlja: Italijanske čete so napredovale v okoliših Beljak-St. Vid. Prebivalstvo jih je sprejelo z entuzijami, velikimi manifestacijami. Ljudstvo je obisalo italijanske vojske s cvetjem ter jih imenoje dobre, pravilne, plemenite in jih poziva, da naj osvobodijo vse nemško ozemlje, govoreč, da jih tako Italija osvobodit drugič: prvič jih je osvobodila cesarskega jarma, sedaj pa jugoslovanskega.

Na vizitnici je bilo čitati debelo tiskano ime: Rose Mery. Marko je prečital skori zamegljeni pogled: »Gospod grofi! Oprosite šalo trimaste ženske. Hotela sem dokazati sebi in Vam: da je izjem v vsakdanji družbi. Vi poročate: dal — jaz pravim, žal: nel Varala vsa se, medsebojno igrajoč vlogi, ki ju nisva znala dobro na pamet. — Sicer pa sem jaz hujše kaznovana nego Vi. — Uverila sem se, da je vištevito mrtva beseda. Ne jezite se... in pozabite R. M.»

Gospod Marko je sedel bogve koliko ur na istem mestu — brezčuten, str. Bednik je čutil, da je neznanas tavila na kocko svojo in njegovo srečo; — a on je zajrl oboje! — Slika čarobna, čudovite žene, se je izgubljala v daljini kot zadnji roznati žarki zahajajočega solnca. V srcu je plakal glas Mignono: dahin, dahin!...

Tri leta kasneje se je nahajal grof Branski — ataše avstrijskega poslanstva — v Parizu na olesu ruskega poslanstva. Skovi vrvanje

Mirovna konferenca.

PARIZ, 14. Javljaja se službeno, da se izroči odgovor nemški delegaciji v ponedeljek popoldne, če ne pride kaj nepričakovanega vmes. Odgovor bo razdeljen v 3 dele: 1. pismo Brockdorff-a, ki vsebuje splošen odgovor; 2. memorijal, ki odgovarja na vsako posamezno točko nemškega protinačrta; 3. dodatek, ki vsebuje nove klavzule mirovne pogodbe.

Pogodba bo, kakor stoji, popolnoma priobčena. »Journal« piše, da je moral Clemenceau boriti, da doseže priobčitev. Najhujši nasprotnik, piše list, je bil »borilec javnih pogodb«, Wilson.

Poročila iz Koblenza, Magonce in Kölna opisujejo strah nemškega prebivalstva v krajih okoli predstoječih postojanj pred eventualnim zavezniškim prodiranjem. Mnoge družine zapuščajo svojo grudo in beže v notranjost, čeravno so nemške oblasti izdale proglase, ki pozivajo prebivalstvo, da ostane mirno po svojih mestih in vaseh.

»Journal« in »Action Française« pišeta, da so se večerj v zboru petorice zopet govorilo o Reki. »Journal« misli, da bo Tardieu-Nousejve kompromis, navzlic sedmim sporom vendar končno »pomiril jadransko nevihto.« »Matin« pripominja, da poteče v ponedeljek zvečer rok 15 dni, ki je bil Avstrijem dovoljen, da predlože pisemne pripombe na pogodbeno dele, ki so jim bili izročeni dne 2. junija. Clemenceau je bil opozoril Avstrije, da bo svet četvorice pisemno odgovoril takoj po sprejemu pripomb ter da bo določil rok, v katerem mora dati Avstrija definitivni odgovor na celo pogodbo.

Toda razum zgornj omenjenih delov ni bilo Avstrijem izročeno nič, pa se radi tega »Matin« vpraša, kako bo mogla konferenca v ponedeljek določiti rok za definitivni odgovor na celotni predlog, ki ne obstoji. »Chicago Tribune« opozarja na konferenčni sklep glede pripoznanja Kolčaka ter razjašnjuje, da ne gre za priznanje, temveč za obljubo materialne pomoči. To pomenja, da se bo živeč nadalje pošiljal v Rusijo in da se bo stavil Kolčaku na razpolago zavezniški material, ki gnije po sibirskih pristaniščih. Toda niti Francija, niti Združene države, niti Anglija ne morejo in ne bodo pošiljale svoje vojske v Rusijo.

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

Neko poročilo agencije »Radio« iz Vladivostoka trdi, da je neki italijanski oddelek po dolgem maršu prišel do dobro utrjene vasi Alezijevskeje ter pregnal od tam, po hudem boju na bodala, boljševiško posadko, ki da je bila po številu močnejša in pod osebnim vodstvom poveljnika tistega področja.

Prvotni mirovni načrt je določal število nemške vojske na 100.000 mož. Vojaški strokovnjaki so sedaj predložili, naj iznaša to število za tri mesece po podpisu miru 300.000 mož. »Temps« poroča, da je svet četvorice nočoj določil, da v tem času ne sme presežati število nemške vojske 200.000 mož.

Kar se tiče odškodnin piše »Temps«, da odgovor zavezniških oblasti dovoljuje Nemčiji, da predloži v roku 4 mesecev po podpisu miru natančno svoto odškodnin. »Zastonj je govorniki, pripominja »Temps«, da komisija za odškodnine lahko zavrne ali sprejme ta predlog.

Odgovor entente Nemčiji. PARIZ, 14. Svet četvorice, v katerem je Sonnino nadomestoval Orlando, je dovršil proučevanje zadnjih poročil komisij, nanašajočih se na odgovor na nemške protipredloge. Preostale je še določitev roka za sprejem ali odklonitev pogojev zavezniških. Komisija za končno uredbno odgovora je odobrila uvodno besedilo k odgovoru. Pismo je precej dolgo. Omenja načel, ki zadržujejo zavezniškim in pridruženim jim vlastim, da bi privolile Nemčiji bistvenih koncesij. Pismo postavlja Nemčijo vnovič pred odgovornost preprečanja in zvrziranja naloženega ti miru. Komisija je ugotovila vrhu tega besedilo zaključkov, ki se predlože nemški delegaciji na podlagi poročil, izdelanih od 18 komisij, ki so groučile pogljava nemškega protinačrta. Komisija je odobrila nočoj definitivno redakcijo novih poročil ter izgotovi jutri zadnje dokaze glede vzhodnih mej Nemčije, meje Schleswig-a in Slovaške, vojnih ujetnikov, klavzul o zrakoplovstvu, gospodarskih klavzul, pristanišč, vodnih cest in dela. Sporazum je torej dosežen v bistveni točki, n. pr.: vzpostave, pripustitev Nemčije k Zvezi narodov, okupacija porenske pokrajine od strani zavezniških čet, Alzacija-Lorena in Saarska kotlina. Pismo so dotika tudi perspektive za razorožitev in zaščite manjšin pod pokroviteljstvom Zveze narodov. Odgovor bo dokončan — ako ne pride kaj iznenada vmes — nočoj in utegne biti dotiskan v nedeljo.

Izročitev pogodbe Nemčiji v ponedeljek. PARIZ, 14. Izročitev pogodbe Nemčiji je odložena na ponedeljek. Doznavši za to odložitve, je kancelar Brockdorff veliko nervoznost. Umaknil se je v svojo sobo in ni sprejel nikogar. Čim dobi nemška delegacija ta dokument, se odpelje s posebnim vlakom v Nemčijo, ker odločitev pade v Weimaruju takoj po sestanku narodne skupščine.

Separatni mir med Zedinjenimi državami in Nemčijo? PARIZ, 14. Iz New Yorka javljajo: Republikanski senatorji računajo, da se na prihodnji razpravi sklene pridružitve k Zvezi narodov. Vrh tega da se določi separatni mir med Zedinjenimi državami in Nemčijo.

Zveze so lahko voljno, toda ne smejo voliti. PARIZ, 14. Francoski senat je na glas kot nasprotnik ženske volilne pravice. Ne zna se, ali je senator Beauvissage, da zlomi ta odpor svojih tovaršev, ali da zavrne suffragetske zahteve, predložil zakonski načrt, po kateremu ima sicer ženska pasivno, toda ne volilno pravice. Tako bi vsaka ženska, po dokončanih 30 letih, lahko postala, mestna ali deželna svetovalka in poslanka in po 40 letu tudi članica senata.

Senator Beauvissage motivira ta svoj predlog s tem, da, tudi če so ženske, ki lahko zastopajo francoski narod v odločujočih zbornicah, da pa vendar niso vse zmogane, da bi s svojim glasom pripomogle izklovti narodnih zastopnikov. Senator Beauvissage priznava politično sposobnost nekaterih izjemnih žensk, toda zanika razsodnost ženske mase.

Iz Jugoslavije. Italijanske čete na Koroškem. ST. VID OB QLINI, 14. Rimska agencija Stefani javlja: Italijanske čete so napredovale v okoliših Beljak-St. Vid. Prebivalstvo jih je sprejelo z entuzijami, velikimi manifestacijami. Ljudstvo je obisalo italijanske vojske s cvetjem ter jih imenoje dobre, pravilne, plemenite in jih poziva, da naj osvobodijo vse nemško ozemlje, govoreč, da jih tako Italija osvobodit drugič: prvič jih je osvobodila cesarskega jarma, sedaj pa jugoslovanskega.

Na vizitnici je bilo čitati debelo tiskano ime: Rose Mery. Marko je prečital skori zamegljeni pogled: »Gospod grofi! Oprosite šalo trimaste ženske. Hotela sem dokazati sebi in Vam: da je izjem v vsakdanji družbi. Vi poročate: dal — jaz pravim, žal: nel Varala vsa se, medsebojno igrajoč vlogi, ki ju nisva znala dobro na pamet. — Sicer pa sem jaz hujše kaznovana nego Vi. — Uverila sem se, da je vištevito mrtva beseda. Ne jezite se... in pozabite R. M.»

Gospod Marko je sedel bogve koliko ur na istem mestu — brezčuten, str. Bednik je čutil, da je neznanas tavila na kocko svojo in njegovo srečo; — a on je zajrl oboje! — Slika čarobna, čudovite žene, se je izgubljala v daljini kot zadnji roznati žarki zahajajočega solnca. V srcu je plakal glas Mignono: dahin, dahin!...

Tri leta kasneje se je nahajal grof Branski — ataše avstrijskega poslanstva — v Parizu na olesu ruskega poslanstva. Skovi vrvanje

So kaka pisma? — je vprašal grof napotivši se proti svoji sobi. Je, vaša milost, nekoliko. Prišel je gospod grof Hugo W... in prosil gospoda grofa, da bi bil tako dober, da bi prišel k njemu na obed...

Ne morem!... Sporočite mu. Ah! — — — pozabil sem, gospod grof... prišel je neki postrežek... Postrežek? — je vskliknil grof Marko nehoter ter se naglo obrnil proti prisenečenemu sobarju — — — Kdaj?... Pred pol ure. — — — Prinesel je za vašo milost neki omot... Kje je?... je šepnil grof Marko in občutil, da ga obhaja slabost. Tam na mizi, vaša milost... V hipu je bil grof Marko pred pisalno mizo. Ko je uzrl mali omot, ga je treslo krčevito... Z eno roko se je prijel za mizo — se naslonil nanjo kot kak bolnik ter jel polagoma odpirati omot... Iz baržunaste, s srebrnom okovane škatle je izvlekel parfimirano kuverto. V njej je bil njegov denar, zamotan v rešeni zlati orstan avstrijskega diaka.

